

๒๕

เป ร ต เ ผี า ท ร ั พ ย์

คนตระหนี่ย่อมกลัวความหิวและความกระหาย
ความหิวและความกระหายนั้น ย่อมถูกต้องคนตระหนี่นั้น
ผู้เป็นพาลทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า
เพราะฉะนั้น บุคคลควรกำจัดความตระหนี่
อันเป็นสนิมในใจ แล้วให้ทานเถิด
เพราะบุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

เปเรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๐

การใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้ จะว่าทำได้ง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก แต่หากผู้ใดฉลาดในการใช้ชีวิต และไม่ประมาท ตั้งใจทำความดี ด้วยการหมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ปฏิบัติธรรมทุกๆ วันมิได้ขาดแม้แต่เพียงวันเดียว การดำรงชีวิต อยู่อย่างนี้ถือว่าได้กำไรชีวิตจริงๆ

คำว่า “กำไร” หมายถึงว่า การลงทุนนั้นไม่มีการขาดทุน มีแต่จะได้กับได้ คือบุญจะเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ เราจะได้บุญเป็น กำไรของชีวิต บุญนั้นเป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่มีค่ามหาศาล เป็นประดุจแก้วสารพัดนึก ควรที่เราจะรีบตักตวงกันให้เต็มที่ ถ้าเกิดมาแล้วไม่ได้สั่งสมความดีเอาไว้ ชีวิตนี้ยังบกพร่องอยู่ เป็นชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ เกิดมาก็เสียโอกาสที่ดีๆ ไป ดังนั้นเมื่อ มีโอกาสในการทำความดีแล้ว ต้องทำให้เต็มที่ให้คุ้มค่ากัน มากที่สุด

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน มัจฉนริยสูตร ว่า

“คนตระหนี่ยอมแลกด้วยความทิวและความกระหาย ความ ทิวและความกระหายนั้น ย่อมถูกต้องคนตระหนี่นั้น ผู้เป็น พาลทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า เพราะฉะนั้น บุคคลควร กำจัดความตระหนี่อันเป็นสนิมในใจ แล้วให้ทานเถิด เพราะ บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า”

เปรต ฟ้า ทรัพย์

๒๓๑

สมบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาให้เราใช้สอยได้อย่างสะดวกสบายในปัจจุบันชาตินี้ นอกจากได้มาด้วยความสามารถในการทำงานแล้ว ยังเป็นผลสืบเนื่องมาจากการทำทานในภพชาติอดีตอีกด้วย ซึ่งตามมาหล่อเลี้ยงรักษาตัวเรา เราจะได้เห็นคุณค่าของบุญก็ต่อเมื่อละโลกไปแล้ว ไปบังเกิดในสุคติ หรือทุกขภูมิที่ไม่ต้องทำมาหากินนั้นแหละ เพราะภพภูมิต่างๆ เหล่านั้น จะไม่มีการสั่งสมบุญหรือบาปกันแล้ว ฝ่ายที่ตกไปในอบายภูมิ ตั้งแต่เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉาน ก็เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนกันไป จนกว่าบาปนั้นจะเบาบางลง หรือแม้จะไปเสวยสุขบนสวรรค์ จะมีวิมานอันเป็นทิพย์ สมบูรณ์ด้วยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์ อย่างไรก็ตามเมื่อหมดบุญก็ต้องเปลี่ยนภพภูมิไปเกิดใหม่ เริ่มต้นสั่งสมบุญกันใหม่อย่างนี้แหละ จนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

เมื่อไปอยู่ในสภาวะเช่นนั้นแล้ว จะรู้ชัดทีเดียวว่า บุญนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด สำคัญกว่าเรื่องการทำมาหากินทุกอย่าง เพราะเสียบยงในการเดินทางไกล มีเพียงบุญเท่านั้นที่เป็นมิตรแท้ละโลกไปแล้ว เราจะได้รู้ด้วยตัวของเราเอง ว่าที่ต้องมาชดใช้กรรมทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสเช่นนี้ เพราะไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แถมยังประกอบแต่บาปอกุศลอย่างเดียว แต่ถ้าเป็นชาวสวรรค์ ท่านก็รู้ถึงที่มาของทิพย์สมบัติว่าได้มาอย่างไร มีวิมานสว่างไสว

เปรตฟ้าทรัพย์

๒๓๒

อย่างนี้เพราะบุญอะไร เมื่อนึกถึงการทำความดีของตนก็เกิดความปีติปราโมทย์ใจ เพราะฉะนั้นทุกๆ ท่านอย่าได้ประมาทในวัยและชีวิตกัน อย่าใช้วันเวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า ถ้าตายไปแล้วจะได้ไม่มานึกเสียดายในภายหลัง เหมือนดังเช่นเรื่องของคนที่ประมาทในชีวิต ตายไปแล้วต้องไปเกิดเป็นเปรตที่หลงพ้อจะนำมาให้พวกเราได้รับทราบกันต่อไป

*เรื่องมีอยู่ว่า ในกรุงสาวัตถี มีคฤหบดีท่านหนึ่งเคยมีสมบัติมาก แต่เพราะความประมาท ทำให้ไม่แสวงหาทรัพย์เพิ่ม เมื่อแก่ตัวลง ภรรยาเกิดล้มป่วยและเสียชีวิตลง สมบัติที่มีอยู่ก็ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ จึงคิดทำธุรกิจเพื่อหาเงินเพิ่ม ทำให้ไม่มีเวลาในการสั่งสมบุญ แม้ว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าจะประทับอยู่ใกล้ๆ ก็ไม่เคยคิดจะไปถวายทาน หรือฟังธรรมเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เขาทำกัน วันหนึ่ง คฤหบดีให้ลูกสาวไปยืมเงินของเพื่อนมา ๑๐๐ กหาปณะ เพื่อมาใช้เป็นทุนในการค้าขาย เมื่อได้มาแล้ว ก็ไปซื้อสิ่งของบรรทุกเกวียนไปค้าขายต่างเมือง ได้เงินทองกลับมาเป็นอันมาก

ในระหว่างทางกลับบ้าน พวกโจรได้ดักรุมเพื่อปล้นหมู่เกวียน ทำให้พวกพ้อค้าพากันแตกกระจายหนีไปคนละทิศ

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๓

คนละทาง ฝ่ายคฤหบดีได้ซ่อนหาปณะไว้ที่กอไม้แห่งหนึ่ง
ตนเองได้หนีไปซ่อนอยู่ในที่ไม้ไกล พวกโจรตามมาจนพบ
ได้ทำร้ายและฆ่าคฤหบดีจนตาย เนื่องจากใจยังเกาะเกี่ยวอยู่ใน
ทรัพย์ที่หามาได้ เกิดความโลภครอบงำจิตใจ เขาจึงบังเกิดเป็น
เปรตเสวยทุกข์อยู่กลางป่าแห่งนั้นนั่นเอง

พวกพ่อค้าที่หลบหนีไปได้ เมื่อกลับไปถึงกรุงสาวัตถี
บอกข่าวร้ายให้ลูกสาวของคฤหบดีฟัง นางเมื่อรู้ว่าพ่อตายแล้ว
ก็เสียอกเสียใจ เพราะตนเองต้องเป็นคนกำพร้า ฝ่ายภุมมพิ
ผู้เป็นสหายของบิดาเป็นคนใจบุญสุนทาน กล่าวพลบโยนนางว่า
“ธรรมดาว่า ภาชนะดินมีความแตกไปเป็นที่สุด ฉันทิ ชีวิตของ
สัตว์ทั้งหลาย ก็มีการแตกไปเป็นธรรมดา ฉันทิ ความตาย
บังเกิดขึ้นทั่วไปแก่สรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า เพราะฉะนั้น เจ้าอย่า
เศร้าโศกเสียใจไปเลย” จากนั้นรับนางไว้เป็นบุตรบุญธรรม
เลี้ยงดูเหมือนลูกแท้ๆ ทำให้นางคลายโศกลงได้ และได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามพ่อบุญธรรมที่เป็นผู้รักในการสร้างบุญบารมี

ต่อมา นางคิดถึงบิดาผู้ให้กำเนิด จึงปรารถนาจะทำบุญ
อุทิศส่วนกุศลให้ นางจึงต้มข้าวยาคุเป็นจำนวนมาก แล้วซื้อ
ผลไม้ม่วงมีรสหวาน ถือไปทำบุญที่วัดพระเชตุวัน ได้น้อม
ข้าวยาคุเข้าไปถวายสงฆ์หมู่ใหญ่ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๔

พร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ฉันข้าวยาคุและผลไม้มังงจณอิมหนา
สำราญแล้ว นางกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอผลบุญนี้
จงบังเกิดแก่พ่อบังเกิดเกล้าของหม่อมฉันด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาทรงอนุโมทนาอวยพรให้ความปรารถนานั้น
เป็นผลสำเร็จ ทันทีที่นางอุทิศส่วนบุญให้พ่อ เปรตนั้นก็กลับได้
สวนมะม่วง มีวิมานต้นกัลปพฤกษ์และสระโบกขรณี พร้อมกับ
ทิพยสมบัติอีกมากมาย นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ บุญที่ทำได้
เนื่อนาบุญอันเลิศด้วยจิตที่เลื่อมใสกันจริงๆ สามารถส่งผลถึง
ผู้ที่ละโลกไปแล้วได้ ผู้รู้จึงกล่าวว่า “บุญทานิ ปรโลกสมิ ปติฏฐา
โหนติ ปาณินิ บุญเท่านั้นเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

สมัยต่อมา พวกพ่อค้าชักชวนกันไปค้าขายต่างถิ่นอีกครั้ง
เมื่อค้าขายจนหมด ก็พากันเดินทางกลับมาทางเดิม ที่เคยโดน
โจรปล้น แต่ครั้งนี้นักกลับไม่มีพวกโจรอีก เพราะถูกทางการปราบ
ไปหมดแล้ว ไม่ต้องมีความหวาดกลัวกันอีกต่อไป จึงพักแรม
ค้างคืนกันที่นั่น เมื่อตกลกลางคืน เปรตเห็นพ่อค้าเหล่านั้นมา
พักแรมก็ดีใจ จึงปรากฏกายให้พ่อค้าได้เห็นพร้อมกับสวนและ
วิมานอันเป็นทิพย์ พ่อค้าเห็นสมบัติเหล่านั้น ก็อัศจรรย์ใจมาก
ถามว่า “สระโบกขรณีของท่านนี้ช่างรื่นรมย์ มีพื้นที่ราบเรียบ
มีทำน้างดงาม มีน้ำใสสะอาด ดารดาษไปด้วยปทุมชาติที่บาน
สะพรั่ง เกื่อนกล่นด้วยหมู่กมร ท่านได้สระโบกขรณีอันเป็นที่

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๕

พู่ใจนี้อย่างไร สวนมะม่วงของท่านช่างรื่นรมย์ยิ่งนัก มีดอกบานสวยงาม เกลื่อนกล่นไปด้วยหม่อมมร ท่านได้วิมานนี้มาอย่างไร”

เปรตได้ฟังดังนั้น จึงบอกพวกพ่อค้าไปว่า “สระโบกขรณีอันเย็นสบายน่ารื่นรมย์นี้ ข้าพเจ้าได้มาเพราะผลของท่านที่ลูกสาวถวายภัตตาหารและผลมะม่วงแด่ภิกษุสงฆ์มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข แล้วอุทิศให้ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้ทิพยสมบัติเหล่านี้” เมื่อเปรตกล่าวเช่นนั้นแล้ว ก็พาพวกพ่อค้าไปดูทรัพย์กหาปณะที่ตนเองซ่อนไว้เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ พร้อมกับบอกว่า “ขอให้พวกท่านจงรับกหาปณะครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งจงให้ลูกสาวของเรา นางจะได้เอาไปคืนเจ้าหนี้ และขอให้พวกท่านช่วยบอกนาง ให้หมั้นสังสมบุญแล้วอุทิศให้ข้าพเจ้ามากๆ ด้วยเถิด” พ่อค้าเหล่านั้นก็รับคำ เมื่อกลับถึงกรุงสาวัตถีแล้ว จึงรีบนำทรัพย์ไปให้ลูกสาวของเปรต และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่ไปประสบมาในระหว่างทางให้นางได้ทราบ

เมื่อนางฟังแล้ว ได้นำกหาปณะนั้นไปใช้หนี้คืนจนหมด ส่วนที่เหลือได้ให้ภุมมพิพอบุญธรรม แต่ภุมมพิพก็คืนทรัพย์นั้นให้นางเพื่อจะได้ใช้สอยทำบุญกุศลตามอัธยาศัย ต่อมาภุมมพิพให้นางแต่งงานกับลูกชายคนโตของตน อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่นางกำลังทำบุญ พระบรมศาสดาทรงทราบว่ามีญาณแก่กล้าพร้อมที่จะบรรลุธรรม จึงทรงแผ่พระรัศมีไปแสดงพระองค์

เปเรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๖

ให้ปรากฏประจักษ์ประทับอยู่เฉพาะหน้า ตรัสพระคาถาว่า “ความประมาทย่อมครอบงำบุคคลผู้ติดอยู่ในความยินดี ยินร้ายในความรักความชัง ในทุกข์และสุข เพราะฉะนั้น เธออย่ามัวยึดติดในสิ่งต่างๆ ในโลกทั้งปวงเลย” ในเวลาจบ พระคาถา นางได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล

จะเห็นว่า บุญกุศลมีความสำคัญต่อชีวิตของเราเป็นอย่างมาก ถ้าเราไม่ทำบุญเอาไว้มากๆ แล้ว ชีวิตหลังความตาย เราจะลำบาก ฉะนั้นจงอย่าได้ประมาทในชีวิต อย่าเบื่อง่ายในการสร้างบารมี อย่าท้อ อย่าชะล่าใจว่าเราทำเยอะแล้ว ถ้าทำมากแล้ว เราต้องสมปรารถนาในทุกๆ สิ่ง แต่นี้เรายังไม่สมปรารถนาในทุกๆ สิ่ง คือบางสิ่งเราสมปรารถนาแล้ว แต่บางสิ่งยังไม่สมปรารถนา เพราะว่าในใจของเรานี้เป็นศูนย์กลาง ที่ให้บุญและบาปหมุนเวียนกันมาครอบครอง ช่วงไหนเราไม่ได้ทำบุญ ช่วงนั้นแหละเป็นช่วงของบาปจะได้ช่องทำให้เราไปกระทำความบาปโดยที่เราไม่รู้สีกตัว

ถ้าเราไม่ยอมให้บาปได้ช่อง ก็ต้องทำบุญอย่างต่อเนื่อง ทำไปทุกๆ วันอย่าให้ขาด ทั้งการให้ทาน การรักษาศีล และการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าทำได้อย่างนี้ สิ่งที่เราตั้งความปรารถนาว่าเราจะเข้านิพพาน ด้วยที่สุดของรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และ

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๓

คุณสมบัติ ก็จะสมปรารถนา ทุกอย่างจะกลายเป็นจริงได้อยู่ที่
การกระทำอย่างสม่ำเสมอของเราเอง ฉะนั้นนับจากวันนี้
เป็นต้นไป ที่ผ่านมามีใครยังปฏิบัติไม่สม่ำเสมอ ก็ทำให้สม่ำเสมอ
ให้นั่งธรรมะทุกวันอย่าให้ขาด ให้ล้างสมบุญไสๆ ไว้ทุกวัน ผีกฝน
ใจกันไปจนกว่าจะได้เข้าถึงที่พึงภายใน คือพระธรรมกายกัน
ทุกคน

